

Nedelja, 1. 9. 2019

S Soriške planine na Možica

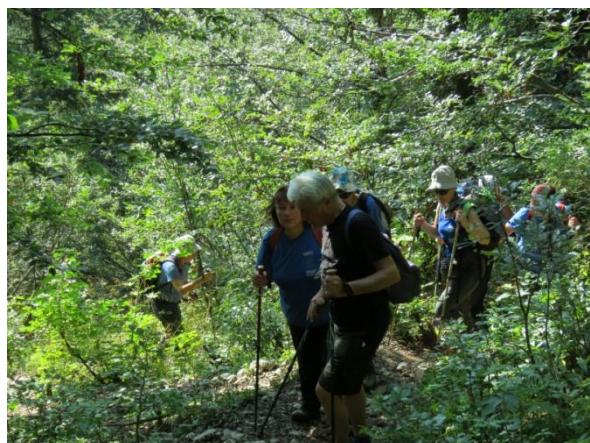
Pohodniki smo se v mesecu dni že drugič srečali s priljubljeno Soriško planino. Prvič smo imeli na planini postanek med vožnjo na Pokljuko, v nedeljo pa je bila Soriška planina izhodišče za naš pohod na Možic. Članica društva Stanka Tomšič nam je spet pripravila zanimiv pohod v planine.

Ob začetku pohoda smo se ustavili pri Litostrojski koči, si privoščili jutranjo kavo, nato pa smo se pod vodstvom Angelce v svežem sončnem jutru prijetno razgibali z jutranjo telovadbo.

Pot na Možica se je pričela s kar hitrim vzponom. Dobro shojena pešpot je vodila tudi deloma po gozdu, a se je še kar vzpenjala. Možic je visok 1602 m, naše izhodišče na Soriški planini pa 1307m.

Po strmem travnatem bregu smo prišli do razglednega grebena, od koder je bil že lep pogled na vrh Možica z značilno kovinsko kupolo, v ozadju pa na kraljestvo Triglava.

Podali smo se še na dva krajsa vzpona in že smo bili na vrhu Možica.

Možic je vrh, ki je poznan po lepih razgledih in eden najbolj priljubljenih vrhov nad Soriško planino. Na njegovem vrhu se boči rjava kupola bunkerja. Tega in ostale v bližini so zgradili Italijani med obema svetovnima vojnoma in so postali s časom del gorske krajine nad Soriško planino.

Na vrhu Možica smo se ustavili, se odpočili, malicali in se fotografirali. Uživali smo v čudovitih razgledih na vse strani. Kljub rahlim meglicam smo v daljavi ugledali tudi Bohinjsko jezero. Vreme je bilo sončno z občasnimi oblaki, a prijetno za postanek na tako čudovitem kraju in tudi sploh za naš pohod. Pred nami se je zvrstil dobršen del našega visokogorskega sveta: veriga spodnjih bohinjskih gora, pogled proti Triglavu, delu Karavank, Ratitovcu in Poreznu.

Po vrhovih Soriške planine je med obema svetovnima vojnoma potekala meja med Kraljevino SHS in Kraljevino Italijo, tako imenovana rapalska meja, ki je zaznamovala življenje domačinov in od matične domovine odrezala skoraj tretjino Slovencev.

Ob spustu z Možica smo šli na sedlu pod Slatnikom mimo nekdanje kasarne, oziroma kar je od nje ostalo. Velik vojaški objekt dandanes služi kot zavetišče za drobnico, ki se tu pase.

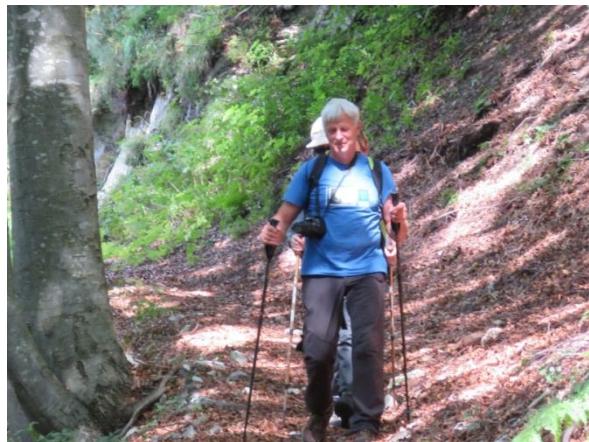

Na razpotju pod Možicem se je skupina naših pohodnikov odločila, da se vrne na Soriško planino po isti poti kot smo se povzeli na Možic. Ostali smo se podali po nezahtevnem strmem grebenu in s čudovitimi razgledi pred seboj na sedlo pod Lajnarjem (1549m). Tu smo se spet razdelili v dve skupini. Del pohodnikov se je izpod Lajnarja spustil proti Soriški planini, enajst pa se nas odločilo za nekoliko daljšo kolesarsko stezo izpod Lajnarja do Petrovega Brda. Pot je bila prijetna in utrjena, a spust je bil kar zahteven, saj smo se izpod Lajnarja do Petrovega Brda spustili za 746m. Ob postanku pri koči na Petrovem Brdu smo se osvežili s kavo ali pivom in zadovoljni, da smo se odločili za pot, ki nam je predlagala Angelca počakali, da je naš avtobus pripeljal s Soriške planine.

Z vremenom smo imeli ves čas pohoda srečo, čeprav je nedaleč deževalo. Na Mostu na Soči pa nam je ploha preprečila običajen postanek za sladoled, zato smo se odločili za nadomestno točko v Desklah.

Naše druženje je bilo prijetno kot vedno, veliko pa je pripomogel tudi prijazen Nomagov voznik Senad, ki se nam je z veseljem pridružil tudi pri pohodu in se je lepo vključil v našo druščino.

Za pohod pa se seveda zahvaljujemo Stanki.

Sonja

3. september 2019